

ลา...ไป...แล้ว...ใจ

เสียงระฆังกังวาลขึ้นบอกเวลาเที่ยงคืน ลมหนาวพัดผ่านเข้ามาทางช่องหน้าต่าง ทำให้อากาศในห้องเริ่มหนาวขึ้น ทกลิ่งทุกอย่างบนอาณัติกรรมแม่โจ้เงยขึ้นดังกลิ้งกลิ้งกึกก้องว่ากำลังหลับสนิท เสียงสนับทึบหอนมาจากหมู่บ้าน ดังแว่ว ๆ อย่างโหยหวนเยือกเย็น แต่ข้าพเจ้ายังคงนอนไม่หลับ พลิกตัวไปมาบนที่นอนอันแสนจะอบอุ่น เสียงนาฬิกาปลุกบนโต๊ะเดินอยู่เป็นจังหวะ ๆ ข้าพเจ้าอดที่จะคิดถึงอดีตที่ผ่านมาไม่ได้ มันยังคงฝังแน่นอยู่ในความทรงจำอย่างไม่วันลืม — — — อ้า! — — — อีกไม่ถึงเดือน สหายรัก เราทุกคนจำต้องจากกันไปคนละแห่ง จากกันไปเพื่อช่วยก่อสร้างรากฐานเศรษฐกิจของประเทศให้เจริญขึ้น

ข้าพเจ้ายังจำได้ดีว่า เมื่อเดือนพฤศจิกายน ก่อนถึงสถานที่แห่งใหม่ ผู้โดยสารต่างก็ถูกจอบเตรียมขุดของเมื่อรถไฟจะถึงปลายทาง แต่ข้าพเจ้ารู้สึกหัวใจเต้นแรงกว่าปกติด้วยความตื่นเต้น เมื่อรถไฟเทียบสถานี คนโดยสารต่างทยอยลงสู่ชานชาลา ต่างยิ้มแย้มให้กับผู้ที่มาคอยต้อนรับ แต่ข้าพเจ้าได้หวั่นเกรงว่าเดินทางจากรถไฟอย่างคนใจตกใจ ก้าวแรกที่ข้าพเจ้าเหยียบย่างลงสู่ผืนดินของเชียงใหม่ นัยตาของข้าพเจ้าผ่องคลั่งคล้ายกับว่าดื่มอยู่ในที่มืดซึ่งปราศจากแสงสว่าง โอ! — — — นี่หรือผืนดินที่คนแดนแห่งพุทธศาสนาและเอกราช ดินแดนที่ใคร ๆ เขาไผ่ผ่น

จากเสียงผู้ “แม่โจ้” จุดหมายปลายทางของข้าพเจ้า บนรถไฟโดยสารที่ขยับเขยื้อนด้วยผู้โดยสาร ซึ่งกำลังวิ่งไปบนทางที่ไม่ค่อยจะเรียบเท่าใดนัก รถวิ่งสูง ๆ ต่ำ ๆ ไปบนถนนที่ก้างข้อม คนโดยสารต่างหันหน้ากันอย่างไม่สบายใจ แต่ข้าพเจ้าฟังแต่ไม่รู้เรื่องเลย “เราอยู่ที่ไหน” ข้าพเจ้าถามอยู่ในใจ เสียงเครื่องยนต์ค่อย ๆ เบาแล้วคนขับก็ดับเครื่องยนต์หยุดอยู่กับที่ “ถึงแล้วครับแม่โจ้” กระเป๋ารถร้องบอก ข้าพเจ้ารีบลงจากรถทันที นี่หรือแม่โจ้ ดินแดนที่ข้าพเจ้าเคยไผ่ผ่นมาเป็นเวลานาน — — “แม่โจ้วิทยาส์แห่งชีวิต” ของข้าพเจ้า